

Fri som en fengselsfugl!

08 11 2009

Resten av kvelden den 04.11 gikk forsaavidt bra. Vi fikk byttet bussbilletter uten problemer, og en herlig pastamiddag ble det ogsaa. Med høye forventninger gikk vi til sengs, med mange tanker om hva morgendagen ville bringe.

Som avtalt motte vi opp paa kontoret til saksbehandleren klokken 09.30, men fikk beskjeden om aa komme igjen litt senere fordi de ikke hadde strøm. Hvorfor han maatte ha strøm for aa gi oss dokumentene, vet jeg ikke. Vi dukket opp to-tre timer senere og fikk beskjed om aa møte opp i morgen paa grunn av mangelen paa strøm. Utpaa kveldingen motte vi paa vaar tolk, Jorge Avila og inviterte han paa middag. En time senere satt vi med Jorge og familien og koste oss med en herlig middag, mens vi snakket om den absurde saken. Etter middagen ble vi invitert paa teater, med en lokal teatergruppe. Saa beskjedene som vi er, takket vi selvfølgelig, ja! En times tid satt vi aa saa paa klassiske Ecuadorianske historier og myter ble fremført i form av dans. Kvelden var omsider over, og vi takket for en hyggelig kveld og vandret tilbake til hostellet. Vi sovnet igjen, med tanker om hva som ville skje i morgen.

Morgenen 06.10 motte vi igjen opp paa kontoret, fulle av forventninger. Beskjeden denne gangen var som følger. "Vi har funnet bevis paa at dere aldri har vaert i Cuenca, men i steden dro til et Shuar-samfunn og dumpet utstyret der!". Som følge av dette kunne vi ikke faa tilbake dokumentene. Taalmodigheten begynte aa renne ut da jeg tilbød saksbehandleren baade kvitteringer og kontaktinformasjon til personer vi hadde vaert i kontakt med i baade Cuenca og Shuar-samfunnet. Det ville han ikke ha noe av! Vi maatte komme tilbake om to timer. Rimelig irriterte forlot vi kontoret, og satte oss ned paa et spisested for aa diskutere hva vi skulle gjøre. Det virket mistenkelig som de halte ut tiden slik at vi skulle betale og bli ferdig med saken, noe de nevnte flere ganger.

Som mange ganger for motte vi opp, bare for aa motta beskjeden "Vi har lunsj, kom igjen om to timer". ...!

Naa hadde taalmodigheten virkelig faat prove seg, og vi fikk endelig kontakt med generalkonsulen i Quito. Han fortalte at dette ville ordne seg, og at de ikke hadde rett til aa holde oss i Macas. Han ville ogsaa ha baade navn og telefonnummer til dommeren. Etter en hyggelig prat med generalkonsulen returnerte vi til kontoret. Unnskyldningen denne gangen var at dommeren ikke jobbet i dag, saa ingenting kunne gjøres. "Kom igjen i morgen". Med et tydelig kroppspraak og hevet stemme fortalte Johannes hva han synes om situasjonen og at generalkonsulen ville prate med saksbehandleren NAA! Det ble en ny tone momentant, og saksbehandleren satte i gang med aa fylle ut diverse skjemaer, og ringte til dommeren stadig vekk for aa faa tak i ham. Ikke for fire timer senere var dokumentene klare for aa taes med til politistasjonen slik at vi kunne faa dokumentene. Saksbehandleren forsikret oss om at vi skulle faa kopi av alle dokumenter og kontaktinformasjon naar vi kom tilbake.

Inne paa politistasjonen presset vi paa slik at det skulle gaa fort, og etter en stund ringte de saksbehandleren for igjen aa forsikre oss om han ventet paa kontoret, selvom stengt tid naermet seg. Etter noen dagers venting hadde vi endelig dokumentene i hende og Johannes stresset ned til kontoret, mens Eirik dro paa busstasjonen for aa faa bekreftet bussbillettene.

Johannes ble mott med stengte porter utenfor kontoret, og stod og ventet en ti minutters tid for dommeren tilfeldigvis kom gaaende forbi paa gaten. Jeg stoppet han og provde aa faa i gang en samtale, noe som endte slik: "Hei, unnskyld meg, jeg snakker ikke godt spansk men jeg skal prove likevel, vet du om saksbehandleren er paa kontoret enda?" og svaret ble, med hevet stemme "I Ecuador jobber vi frem til seks, har du sett paa klokken?" Jeg beklaget og fortalte "Jeg vet, men han sa han skulle vente". Halvsjokkert fikk jeg igjen samme type svar, "Horte du ikke hva jeg sa? Du faar komme tilbake i morgen!". Han ringte omsider saksbehandleren som hadde dratt hjem for dagen, han la paa og sa: "Du faar komme tilbake i morgen". I siste forsok spurte jeg "Er saken avsluttet og vi kan dra, eller er saken fortsatt aapen?". Han

bare loftet paa skuldrene som om han ikke visste, han som er dommeren i saken. Jeg gikk min vei.

Litt oppe i veien kom jeg paa at generalkonsulen ville ha kontaktinformasjonen, og jeg snudde for et siste sporsmaal til den hyggelige mannen. En unnskyldning for bryet og sporsmaalet ble stilt. Underveis i sporsmaalet hadde jeg visst sagt en feil paa spansk, og sagt ordet "dommer" i feminin form og ikke maskulin, slik det skulle vaere. Dommeren ble rasende og skrek ut "Kan du ikke spansk? fortell meg, kan du ikke spansk?, snakk til meg paa ordentlig maate. Du faar ikke navn, nummer eller svar paa noe". Det finnes noen hull i hukommelsen min ettersom raseriet heiret i kroppen som aldri for, men jeg sa noe som "Beklager min spansk Dr, vi kan kanskje snakke engelsk, du som er Dr maa jo kunne det, et verdensspraaek, eller hva med norsk, la oss snakke norsk, he. Jeg snudde fort rundt og gikk for jeg mistet kontrollen helt. Jeg har ALDRI i mitt liv vaert saa sint. Jeg skalv av sinne, og tenkte "det var nesten saa jeg ble garantert fengselstraff".

Hva gjor en med folk som behandler en saann? Jeg aksepterer det bare ikke, og angrer nesten paa at jeg ikke gjorde noe. En kan ikke akseptere an noen behandler en saann. Ikke sjangs i havet! Hva kan en gjore? Finnes det ingenting?

Med dokumentene med oss, hoppet vi paa nattbussen til Quito. Her skal vi tilbrnge et par dager for aa planlegge turen videre. Og Johannes kan faa en sjangs til aa roe seg ned. La oss haape at saken er avsluttet!